

รายงานสรุปผล

การจัดทำ “โครงการอบรมคุณธรรม และจริยธรรม คณะผู้บริหาร
พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง
ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๕

ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕

ณ อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

องค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์
อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

คำนำ

ตามที่องค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ได้จัดทำโครงการอบรมคุณธรรม และจริยธรรม คณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๕ ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ ณ อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

การจัดโครงการฯ ในครั้งนี้ คณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ ได้รับความรู้ความเข้าใจในการอบรมคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการเกี่ยวกับธรรมกับการทำงานให้มีความสุข หลักการทำงานเป็นทีม คุณธรรมในการทำงาน และหลักการทำงานด้วยหัวใจ สามารถนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ปรับใช้ในการปฏิบัติราชการภายในหน่วยงานให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

สำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์
วันที่ ๘ เดือน กันยายน ๒๕๖๕

กำหนดการ

โครงการอบรมคุณธรรมจริยธรรมของคณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง
ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์
ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ ณ อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๕

เวลา ๐๓.๐๐ น.	-เดินทางออกจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์
เวลา ๐๖.๓๐ น.	-รับประทานอาหารเช้า
เวลา ๐๗.๓๐ น.	-พิธีเปิดโครงการฯ
เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๒.๐๐ น.	-บรรยายหลักสูตรคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการ “หัวข้อราชการที่ดีควรปฏิบัติตนอย่างไร” โดย นายสันติ บุญเชิด ปลัดอำเภอ(ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ)
เวลา ๑๒.๐๐ - ๑๓.๐๐ น.	-พักรับประทานอาหารกลางวัน
เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๗.๓๐ น.	-บรรยายหลักสูตรคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการ “หัวข้อธรรมะกับการทำงาน” โดย นายสันติ บุญเชิด ปลัดอำเภอ(ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ)
เวลา ๑๗.๓๐ น.	-รับประทานอาหารเย็น
เวลา ๑๘.๓๐ น.	พักผ่อนตามอัธยาศัย
หมายเหตุ	-เวลา ๑๐.๐๐ - ๑๐.๑๕ น. รับประทานอาหารเช้าว่าง
	-เวลา ๑๔.๐๐ - ๑๔.๑๕ น. รับประทานอาหารเช้าว่าง

กำหนดการ

โครงการอบรมคุณธรรมจริยธรรมของคณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง
ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์
ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ ณ อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕

เวลา ๐๗.๐๐ น.	-รับประทานอาหารเช้า
เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๒.๐๐ น.	-บรรยายหลักสูตรคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการ “หัวใจแรงใจสู่เป้าหมายเบื้องต้นของชีวิต” โดย นายอนันต์ชัย ทองสินธุ์ ปลัดอำเภอ (ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการพิเศษ)
เวลา ๑๒.๐๐ - ๑๓.๐๐ น.	-พักรับประทานอาหารกลางวัน
เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๘.๐๐ น.	-บรรยายหลักสูตรคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการ “หัวใจหลักธรรมาภิบาลและหลักคุณธรรม จริยธรรม ในหลักปฏิบัติงาน แนวทางการป้องกันและปราบปรามการทุจริต” โดย นายอนันต์ชัย ทองสินธุ์ ปลัดอำเภอ(ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการพิเศษ)
เวลา ๑๘.๐๐ น.	-รับประทานอาหารเช้า
เวลา ๑๙.๐๐ น.	เดินทางกลับองค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์
หมายเหตุ	-เวลา ๑๐.๐๐ - ๑๐.๑๕ น. รับประทานอาหารเช้าว่าง
	-เวลา ๑๔.๐๐ - ๑๔.๑๕ น. รับประทานอาหารเช้าว่าง

รายงานผลการดำเนินโครงการอบรมคุณธรรม และจริยธรรม คณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๕
ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕

วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๕

เวลา ๐๖.๓๐ น.

-รับประทานอาหารเช้า

เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๒.๐๐ น.

-บรรยายหลักสูตรคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการ “หัวข้อราชการที่ดีควรปฏิบัติตนอย่างไร” โดย นายสันติ บุญเชิด ปลัดอำเภอ(ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ)

“หัวข้อข้าราชการที่ดีควรปฏิบัติตนอย่างไร”

ข้าราชการ คือ บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสียสละเป็นที่พึ่งของประชาชนและทำคุณประโยชน์ต่อประเทศชาติ โดยยึดถือความถูกต้อง มีจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ มีความซื่อสัตย์สุจริต ไม่กระทำตนออกนอกกลุ่มนอกทางหรือประพฤติตนในทางที่เสื่อมเสียต่อหน้าที่การงาน มุ่งประโยชน์ ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ให้สมเกียรติศักดิ์ศรีแห่งจรรยาข้าราชการที่ดี

ข้าราชการที่ดีนอกจากจะยึดหลักจรรยาข้าราชการ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว ยังควรน้อมนำพระบรมราโชวาท ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานแก่ข้าราชการพลเรือน เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ มาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความว่า “ข้าราชการไม่ว่าอยู่ในตำแหน่งใด ระดับไหน มีหน้าที่อย่างไร ล้วนแต่มีความสำคัญอยู่ในงาน ของแผ่นดินทั้งสิ้นทุกคนทุกฝ่ายจึงไม่ควรจะถือตัว แบ่งแยกกัน หากต้องยกย่องนับถือให้เกียรติกัน สมควรสมานร่วมมือ ร่วมคิดกันให้การปฏิบัติบริหาร งานของแผ่นดินดำเนินไปอย่างมีเอกภาพ และได้ผล พึงประสงค์ สมบูรณ์พร้อมทุกส่วน”

“จรรยาข้าราชการ” หมายถึง แนวทางในการประพฤติ ปฏิบัติตนของข้าราชการ เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่มี ประสิทธิภาพสูงสุด และดำรงตนในสังคมอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน “ข้าราชการ” หมายถึง ข้าราชการพลเรือน พนักงาน ราชการ และลูกจ้างในสังกัดข้าราชการพลเรือน การทำงานราชการเป็นการทำงานเพื่อประเทศชาติ และประชาชน ซึ่งเป็นงานที่มีผลกระทบทั้งในปัจจุบัน และอนาคตต่อสังคมมากกว่าที่จะมีผลต่อตนเอง และพวกพ้อง ดังนั้น อาชีพราชการในทุกชาติทุกสังคม จึงได้รับความคาดหวังจากประชาชนในประเทศชาติว่า ข้าราชการจะปฏิบัติงานปฏิบัติตนโดยยึดถือความถูกต้อง เป็นธรรม ซื่อสัตย์ รับผิดชอบ เสียสละ และมีจริยธรรม ในการทำงานสูง ข้าราชการจึงเป็นบุคคลที่ต้องทำหน้าที่ ในการบริหารสาธารณประโยชน์ต่อประชาชนโดยไม่เลือกข้าง และต้องนำนโยบายของชาติมาปฏิบัติให้เกิดประสิทธิผล ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ให้แก่ประชาชนอย่างมีคุณภาพ จึงขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติหน้าที่ของ ข้าราชการซึ่งจะต้องมี จิตสำนึกในหน้าที่ กระทำในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นธรรม เสียสละ และมุ่งประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ข้าราชการทุกท่านต้องรักษาจรรยาข้าราชการตามที่ ส่วนราชการกำหนดไว้โดยมุ่งประสงค์ให้เป็น ข้าราชการที่ดี มีเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นข้าราชการ โดยเฉพาะ ในด้านต่างๆ ดังนี้

๑) การยึดมั่นและยืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง ข้าราชการพึงยึดมั่นในระบบคุณธรรม ปฏิบัติหน้าที่ตามกรอบนโยบายด้วยความถูกต้อง เช่น ปฏิบัติหน้าที่ โดยยึดถือความถูกต้องตามหลักวิชาการกฎหมาย กล่าวที่จะปฏิเสธต่อข้อเสนอหรือผลประโยชน์ที่ไม่ถูกต้อง และปฏิบัติหน้าที่อย่างถูกต้องตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ที่ถูกกฎหมาย กฎเกณฑ์ เหตุผลอันชอบธรรม

๒) ความซื่อสัตย์สุจริตและความรับผิดชอบ ข้าราชการต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ไม่แสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ ตระหนักและสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง หน่วยงาน และต่อสังคม เช่น ไม่ใช้เวลาราชการเพื่อไป ทำงานนอกที่ให้ผลประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว ไม่มุ่งหวังหรือแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้จากการ ปฏิบัติงาน ไม่รับของขวัญหรือของกำนัลอันมีค่า มากเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด และใช้ดุลพินิจในการ ตัดสินใจด้วยความสุจริตใจ ตรงตามเจตนารมณ์ ของกฎหมาย ๓) การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใสและสามารถ ตรวจสอบได้ ข้าราชการต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใส เปิดเผยอย่างมีเหตุผลด้วยความบริสุทธิ์ใจ พร้อมรับ การตรวจสอบ เช่น กำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติงาน ของแต่ละขั้นตอน เก็บหลักฐานการปฏิบัติงานไว้พร้อม สำหรับการตรวจสอบ หรือกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติ หรือกระทำตามคำขอของผู้รับบริการ สามารถชี้แจง หรือให้เหตุผลที่เหมาะสมได้

๔) การปฏิบัติหน้าที่โดยไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ข้าราชการต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และปราศจากอคติ เช่น ปฏิบัติหน้าที่ต้อง กระทำอย่างถูกต้องบนพื้นฐานของความเสมอภาค มีมาตรฐานในการใช้หลักการและเหตุผลอย่างเสมอต้น เสมอปลาย ไม่กระทำการอันใดเป็นการช่วยเหลืออุปถัมภ์ หรือเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

๕) การมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน ข้าราชการต้องปฏิบัติ หน้าที่ด้วยความมุ่งมั่น กระตือรือร้น อย่างเต็ม ความ สามารถเพื่อให้งานสำเร็จสมบูรณ์ อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล เช่น ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความทุ่มเท สติปัญญา ความรู้ ความคิดที่มีอยู่ให้กับงานอย่างเต็มที่ มุ่งมั่นปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามเป้าหมาย โดยวิธีการ กระบวนการที่ถูกต้อง และเป็นธรรม ด้วยความเป็นมืออาชีพ และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญในการปฏิบัติงาน

เวลา ๑๒.๐๐ – ๑๓.๐๐ น.

-พักรับประทานอาหารกลางวัน

เวลา ๑๓.๐๐ – ๑๗.๓๐ น.

-บรรยายหลักสูตรคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการ “หัวข้อธรรมะกับการทำงาน” โดย นายสันติ บุญเชิด ปลัดอำเภอ(ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ)

“หัวข้อธรรมะกับการทำงาน”

สวัสดียามบ่ายนะครับ หลังจากเรารับประทานอาหารกับเรียบร้อยแล้ว ช่วงบ่ายนี้เราจะมาพูดถึงการ “ทำอะไร จึงจะมีความสุขในการทำงาน” หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ จะสร้างบรรยากาศในการทำงานให้คนทำงานมีความสุขและผลงานมีประสิทธิภาพในลักษณะ “งานสัมฤทธิ์ชีวิตรื่นรมย์” ได้อย่างไร

ในฐานะเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ แนวคิดที่ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดกันมากก็คือการนำ “ธรรมะ” หรือ หลักธรรมของพระพุทธศาสนา มาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างบรรยากาศการทำงานที่พึงประสงค์ การทำหน้าที่ตามบทบาทของแต่ละคนที่เป็นอยู่ในหน่วยงาน /องค์กร คือ ผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงาน / ผู้ใต้บังคับบัญชา หรือ ผู้ร่วมงาน ทั้งนี้ก็เพื่อให้แต่ละคนรู้จัก “ทำหน้าที่” ตามบทบาทของตนได้อย่างถูกต้องชีวิตของผู้คนในหน่วยงาน/องค์กรก็就会有ความหมาย และบรรยากาศ ในองค์กรก็จะเป็นมิตรและร่มเย็นเป็นสุขตลอดไป

ธรรมะสำหรับผู้ปฏิบัติงาน

ผู้ปฏิบัติงานหรือคนทำงาน คือ ผู้ที่ถูกมอบหมายให้ทำงานจากผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชา ซึ่งผู้ปฏิบัติงานหรือ คนทำงานทุกคนต่างก็ปรารถนาที่จะ ประสบความสำเร็จในการทำงานด้วยกันทุกคน ดังนั้น ธรรมะที่เหมาะสม สำหรับผู้ปฏิบัติงาน คือ **อิทธิบาท ๔** ซึ่งหมายถึง ธรรมแห่งความสำเร็จ ประกอบด้วย

ฉันทะ : ความพอใจ หมายถึง ความรักงาน พอใจกับงานที่ทำอยู่ผู้ปฏิบัติงานจะต้องชอบหรือ ศรัทธางาน ที่ทำอยู่ จะต้องพอใจที่จะทำและมีความสุขที่ได้ ทำงานที่ได้รับมอบหมาย

วิริยะ : ความพากเพียร หมายถึง ขยันหมั่นเพียรกับงาน ผู้ปฏิบัติงานจะต้องมี ความขยันหมั่นเพียร ในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย รวมทั้ง หมั่น ฝึกฝนตนเองอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพพามากยิ่งขึ้น “...แต่แต่ละคนจะต ละคนจะตั้ง อยู่ในความสาม ในความสามัคคีช่วยร่วมแรงกัน เพื่อปฏิบัติงานที่เป็นประโยชน์ นประโยชน์เป็นประโยชน์ นประโยชน์ต่ออะไร

จิตตะ : ความเอาใจใส่ หมายถึง ความเอาใจรับผิดชอบงาน ผู้ปฏิบัติงานจะต้อง มีจิตใจ หรือ สมาธิจดจ่อกับงานที่ทำ รวมถึง มีความรอบคอบและความ รับผิดชอบในงานที่ทำอย่างเต็มสติกำลัง

วิมังสา : ความหมั่นตรិตรองพิจารณาหาเหตุผลในงานที่ทำ ทำงานด้วย ปัญญา ด้วยสมองคิด รวมถึง การมีความเข้าใจในงานอย่างลึกซึ้งทั้งในแง่ขั้นตอนและผลสำเร็จ/ผลสัมฤทธิ์ของงาน

นี่คือหลักอิทธิบาท ๔ ข้อ แต่ผู้บริหารจะต้องรู้ตระหนักว่า คนแต่ละคนมีลักษณะนิสัยไม่เหมือนกัน บาง คนต้องปลูกด้วยฉันทะ บางคนต้องปลูกหรือช่วยด้วยวิริยะ บางคนต้องขูหรือรุกรด้วยจิตตะ บางคนต้องแห้วด้วย วิมังสา แต่ถ้าได้พร้อมทั้ง ๔ ข้อ ก็จะเดินรุดหน้าเต็มที่ อิทธิบาท ๔ นี้เข้ามาจับช่วงต่อ หรือเดินหน้าขึ้นไปจาก ฐานที่ต้องสร้างมาก่อนอย่างที่ว่าเมื่อกี้ ขอบุคคลทบทวนอิทธิบาท ๔ หรือสูตรแห่งความสำเร็จนี้ใหม่ ให้ได้ ความหมายลึกกลงไปถึงหลักมากยิ่งขึ้นว่า

๑. *อยากทำให้มันดี (ที่สุด) = ฉันทะ*
๒. *มีอะไรทำต้องให้สำเร็จ = วิริยะ*
๓. *ทำงานอย่างอุทิศตัวอุทิศใจ = จิตตะ*
๔. *ใช้ปัญญาจัดการนำงานสู่จุดหมาย = วิมังสา*

ธรรมะสำหรับการทำงานร่วมกัน

“งาน” ทุกอย่างไม่สามารถทำสำเร็จด้วยตนเองเพียงคนเดียว ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจซึ่งกันและ ธรรมะที่เหมาะสมสำหรับการทำงานร่วมกัน คือ สังคหวัตถุ ๔ ซึ่งหมายถึง หลักธรรมที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวนำ จิตใจของผู้อื่น ผูกไมตรีและเอื้อเฟื้อเกื้อกูล ได้แก่

ทาน : เกื้อกูลกันด้วยการให้ หมายถึง การให้ การเสียสละ หรือ การเอื้อเฟื้อแบ่งปันของๆตนเพื่อ ประโยชน์แก่บุคคลอื่นไม่ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่เป็นคนเห็นแก่ได้ฝ่ายเดียว และการให้ที่ยิ่งใหญ่เสมอคือ “การให้ อภัย”

ปิยวาจา : ใช้วาจาประสานไมตรี หมายถึง การพูดจาด้วยถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน พูดด้วยความจริงใจ ไม่พูดหยาบคาย ก้าวร้าว พูดในสิ่งที่ เป็นประโยชน์และเหมาะสมกับกาลเทศะ ดังนั้น การทำงานร่วมกันจะต้องพูดหรือปรึกษาหารือกันโดยยึดถือหลักเกณฑ์ ๔ ประการ คือ ๑) เว้น จากการพูดเท็จ ๒) เว้น จากการพูดส่อเสียด ๓) เว้นจากการพูดคำหยาบ และ ๔) เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ และที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ จะต้องพูดหรือ เจรจากันด้วยไมตรี และความปรารถนาดีต่อกันด้วยไมตรี และความปรารถนาดีต่อกัน

อัตถจริยา : ร่วมสร้างสรรค์อุดมการณ์ หมายถึง การสงเคราะห์ทุกชนิดหรือ การปฏิบัติในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ดังนั้น การทำงานร่วมกัน จะต้องช่วยเหลือกันด้วยกำลังกาย กำลังความคิด และกำลัง

สมานัตตา : หมายถึง การเป็นผู้มีความสม่ำเสมอ หรือ มีความประพฤติเสมอต้นเสมอปลาย ดังนั้น การทำงานร่วมกันจะต้องถึงคิดว่า “มีทุกข์ ร่วมทุกข์มีสุขร่วมสุข” และผู้ทำงานร่วมกันทุกคนจะต้องไม่ถือตัว มีความเสมอภาค วางตนเสมอต้นเสมอปลาย ทำตนให้เป็นที่น่ารัก น่าเคารพ นับถือ และนำไปให้ความร่วมมือช่วยเหลือ จะเห็นได้ว่า หลักธรรมที่ใช้ในการทำงานที่กล่าวมา ทั้ง อิทธิบาท ๔ และสังคมวัตถุ ๔ เป็นเรื่องง่ายๆ ใกล้ตัวที่เราปฏิบัติกันอยู่แล้วใน ฐานะปัจเจกชน (Individualism) แต่อาจยังขาดความเข้มข้นเอาจริงเอาจัง หากทุกคนสามารถปฏิบัติได้พร้อมกับทำหน้าที่ของตนเต็มกำลัง ความสามารถอย่างสมบูรณ์เชื่อเหลือเกินว่า บรรยากาศในการทำงาน “งานสัมฤทธิ์ชีวิตรื่นรมย์” คงเกิดขึ้นได้ไม่ยาก

สัมพันธ์กับคน ให้ได้ผลแก่งาน

ต่อไปนี้อยากจะพูดอีกสักเรื่อง ๒ เรื่อง ในการทำงานนั้น เราต้องเกี่ยวข้องกับผู้คน เช่นเพื่อนร่วมงาน และผู้รับบริการ หรือโดยเฉพาะผู้บริหาร ก็ต้องทำงานเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลด้วย

ในการเกี่ยวข้องกับผู้คนนั้น เราจะต้องมีหลักในการปฏิบัติ หลักการปฏิบัติต่อคนก็มีหลายอย่างหลายประการ แต่หลักธรรมที่ครอบคลุมที่สุดมีอยู่หมวดหนึ่ง ลองทายซิว่า หลักอะไร ที่ใช้ได้ครอบคลุมหมด หลักอะไรเอ่ย? ได้ยินแว่วๆ พูดดังๆ หน่อย “พรหมวิหาร ๔” แน่นนอนเลย พรหมวิหาร ๔ เป็นหลักที่ครอบคลุมสำหรับการที่มนุษย์อยู่ในโลก และเป็นส่วนร่วมของโลก คำว่าพรหมวิหาร ก็บอกอยู่ในตัวแล้ว เพราะพรหมวิหาร แปลว่า ธรรมประจำใจของพรหม ก็คือ ธรรมประจำใจของผู้สร้างสรรค์อภิวาลโลก พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ทุกคนทำตัวเป็นพรหมโดยไม่ต้องรอเทพเจ้า คือพระพรหม

ขอขยายความว่าในศาสนาพราหมณ์เขามีเทพเจ้าสูงสุด คือ พระพรหมเป็นผู้สร้างโลก และบำรุงเลี้ยงอภิวาลโลกไว้ พอครบกับหนึ่งโลกทะลาย พระพรหมก็สร้างโลกขึ้นมาใหม่อีก พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า *ให้เราทุกคนทำตัวเป็นพรหมผู้ทำหน้าที่สร้างโลก* โดยไม่ต้องรอพระพรหมเทพเจ้ามาสร้าง หมายความว่าให้เราทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์อภิวาลโลกเสียเอง เราจะทำอย่างไร จึงจะเป็นผู้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์อภิวาลโลก ก็ต้องมีธรรมประจำใจของพรหม ๔ ประการ คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

ทำอย่างไรถึงจะมีพรหมวิหาร ๔ ประการนี้ได้ วิธีที่ง่ายที่สุดก็คือ พุดโดยสัมพันธ์กับสถานการณ์ที่
จะต้องใช้ปฏิบัติ หลายคนแยกความหมายของ ๔ ข้อนี้ไม่ออก เช่น เมตตา กับกรุณา หลายคนแยกไม่ได้เลย
ว่าต่างกันอย่างไร? แต่ถ้าใช้วิธีพุดแบบสถานการณ์ จะเข้าใจได้ทันที

เมตตา กับกรุณา คนไทยใช้มากจนเป็นภาษาไทย ส่วนมูทิตาใช้น้อยลงไป บางที่ใช้เป็นพิธี เช่นไปแสดง
มูทิตาจิต ส่วนอุเบกขาคนไทยไม่รู้เรื่องแล้วยังใช้ผิดด้วย

ที่นี่ก็ดูว่า ๔ ข้อนี้มีความหมายอย่างไร โดยดูสถานการณ์ที่เราจะปฏิบัติ คือสถานการณ์ที่เกิดแก่คนอื่น
เพราะธรรมชุดนี้เป็นธรรมที่จะใช้กับผู้อื่น เพราะฉะนั้นจะเข้าใจความหมายชัดเมื่อดูการใช้ในสถานการณ์ที่เกิด
ขึ้นกับคนอื่น

สถานการณ์ที่ ๑ คนอื่นเขาอยู่เป็นปกติ เราก้ใช้ธรรมข้อที่ ๑ คือ เมตตา ได้แก่ ความเป็นมิตร

เมตตา มาจากรากศัพท์เดียวกับ มิตรตะ ซึ่งแปลว่า มิตร เอา อี ข้างหน้าเป็น เอ เอา อะ ข้างหลังเป็น อา
ก็ เป็น เมตตา มิตรตะ เป็นคน เมตตา เป็นคุณธรรม เมตตา ก็คือ คุณธรรมของมิตร ความเป็นมิตร น้ำใจของมิตร
หรือคุณสมบัติของมิตรนั่นเอง ความเป็นมิตรก็คือ ความมีน้ำใจหวังดี ความปรารถนาดีต่อกัน อยากให้เขามี
ความสุข พุดง่ายๆ เมื่อเขาอยู่เป็นปกติเราก้เป็นมิตร

สถานการณ์ที่ ๒ เขาเปลี่ยนจากปกติ เป็น ตกต่ำลง เตือดร้อน มีความทุกข์ มีปัญหา เราก้ย้ายไปสู่ข้อที่
๒ เป็นกรุณา

กรุณา แปลว่า พลอยห่วงใยในทุกข์ของเขา พอเห็นคนอื่นมีทุกข์ก็พลอยมีจิตใจไหวไปตามความทุกข์
ของเขา ทนอยู่ไม่ได้ ต้องชวนช่วยหาทางช่วยเหลือ ปลดเปลื้องความทุกข์ของเขา ให้เขาพ้นจากความทุกข์
หรือช่วยแก้ปัญหาให้เขา จะเห็นว่าเมตตา กับกรุณา ต่างกันชัดเลย

สถานการณ์ที่ ๓ เขาขึ้นสูง ประสบความสำเร็จ ทำสิ่งที่ถูกต้องดีงาม มีความสุข เราก้ย้ายมาใช้ข้อที่ ๓
คือ มูทิตา ได้แก่พลอยยินดีด้วย เอาใจช่วย ส่งเสริมสนับสนุน เขาทำความดี ทำถูกต้องแล้ว ก็ส่งเสริมเขา
สนับสนุนเขาให้ทำดีมีความสุขสำเร็จยิ่งขึ้นไป ร่วมอนุโมทนาด้วย มูทิตาก็พลอย กรุณาก็พลอย กรุณานั้นพลอย
ห่วงใยในทุกข์ของเขา มูทิตานั้นพลอยยินดีในความสุขของเขา

สถานการณ์ที่ ๔ ที่จะใช้อุเบกขา อันนี้ยากที่สุด เมื่อกี้ ๓ ข้อ ทวนอีกทีหนึ่งว่า สถานการณ์เขาเป็นปกติ
เรามีเมตตา สถานการณ์เขาตกต่ำเตือดร้อน เรามีกรุณา สถานการณ์เขาขึ้นสูงได้ดีมีสุข เรามีมูทิตา ต่อไป
สถานการณ์ที่ ๔ เขาเป็นอย่างไร เราจึงจะมีอุเบกขา ถ้าใครได้ข้อ ๔ ก็จะครบ แล้วธรรมะก็จะมีคุณภาพ แต่ถ้า
ไม่ครบก็เสียดุลไปเลย ทั้งชีวิตก็เสียดุล สังคมก็เสียดุล อย่างนี้ว่าธรรมะนั้นปฏิบัติไปแล้วจะดีหมด บางทีมันดีใน
แง่หนึ่งด้านหนึ่ง แต่อาจจะเสียดุล แล้วก็เกิดผลเสียอีกด้านหนึ่ง ถึงแม้จะมีเมตตา กรุณา และแม้แต่มูทิตา
ด้วย ถ้าไม่มีอุเบกขา สังคมก็เสียดุล ที่เห็นง่ายๆ สังคมไทยนี้แหละเสียดุล เพราะขาดอุเบกขา ทำไม? ก็เพราะ
ไม่รู้จักสถานการณ์ที่ ๔ ที่จะต้องมีอุเบกขา

ครับ สำหรับช่วงท้ายก่อนที่ผมจะจบการนำเสนอในวันนี้ ผมจะขออันเชิญ พระราชดำรัสของ พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ ๙ พระราชทานเนื่อง ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๑๙

“...แต่ทุกคนจะตั้ง อยู่ในความสามัคคีช่วยร่วมแรงกัน เพื่อปฏิบัติงานที่เป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์ต่ออะไร ตอนนี้ก็ต้อบอกว่าเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม หรือต่อชาติบ้านเมือง เชื่อว่าท่านทั้งหลายก็มีความปรารถนาดี โดยแท้ -ไม่ใช่ดีบ้างไม่ดีบ้าง- ว่าตั้งใจที่จะเข้าหากัน ร่วมแรงกันปฏิบัติงาน เพื่อส่วนรวม เพื่อประเทศชาติ...”

จบการบรรยายของนายสันติ บุญเชิด ปลัดอำเภอ(ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ) นายกองค้การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ กล่าวขอบคุณ และถ่ายภาพร่วมกันกับผู้เข้าร่วมโครงการฯ

เวลา ๑๗.๓๐ น.

-รับประทานอาหารเย็น

วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕

เวลา ๐๘.๓๐ – ๑๒.๐๐ น.

-บรรยายหลักสูตรคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการ “หัวข้อแรงจูงใจสู่เป้าหมายเบื้องต้นของชีวิต” โดย นายอนันต์ชัย ทองสินุช ปลัดอำเภอ (ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการพิเศษ)

“หัวข้อแรงจูงใจสู่เป้าหมายเบื้องต้นของชีวิต”

คำว่า "พอเหมาะพอควร" นี้ เรามักใช้เรียกอย่างย่อ ๆ ด้วยคำว่า "พอ" หรือ "รู้จักพอ" ฉะนั้นคำว่า "รู้จักพอ" ในทางพุทธธรรม จึงมิได้หมายความว่าหยุดนิ่งหรืออยู่กับที่ แต่หมายถึง "รู้จักความพอเหมาะพอควร" ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งต่อการบริโภคโดยไม่จำกัดว่าบริโภคอาหารหรือบริโภคลาภ ยศ สรรเสริญ มิใช่เห็นว่าเห็นอาหารอร่อยก็รับประทาน จนอืดอัด ในทำนองเดียวกัน มิใช่เห็นว่าเห็นลาภ ยศ สรรเสริญ มากองอยู่เฉพะหน้า ก็เร่งกอบโกยจนขาดสติ "

การทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายชีวิตของบุคคลอาจพอศึกษาได้จากคำถามที่ว่า "แต่ละบุคคลต้องการอะไรในชีวิต" แม้คำถามนี้จะเป็คำถามพื้นฐานคล้ายหญาปากคอก แต่บ่อยครั้งสำหรับคนไทยจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้อย่างทั่วไป ความต้องการของมนุษย์ย่อมแตกต่างกันในรายละเอียด แต่ถ้าพิจารณาให้กว้างไกลแล้วก็พอจะทราบได้ว่าความต้องการของคนไทยในยุคปัจจุบันมักมุ่งเน้นที่ความต้องการภายนอกเป็นสำคัญอย่างไรก็ดี หลักธรรมในพระพุทธศาสนา ก็ได้ครอบคลุมถึงความต้องการขั้นพื้นฐานของชีวิตมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยสี่ อันได้แก่อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ปัจจัยนอกเหนือจากนี้ยังรวมถึงความต้องการทางเพศและความต้องการ เกียรติยศชื่อเสียง ซึ่งพุทธทาสภิกขุเรียกโดยย่อว่า "กิน กาม เกียรติ" ดังนั้นความต้องการภายนอกของมนุษย์จึงพอจัดกลุ่มได้คือ

ความต้องการพื้นฐาน เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค และเครื่องบำรุงความสุข
ความต้องการทางเพศ ความรัก และการเป็นเจ้าของ
ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศ ตำแหน่งหน้าที่การงาน และการยกย่องในสังคม

กล่าวตามความเป็นจริง ความต้องการทั้ง ๓ นี้ จัดเป็นธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนที่อยากมีอยากได้สิ่งต่าง ๆ ในชีวิต คำถามที่ต้องตามมาคือทำอย่างไรจึงจะได้สิ่งต่างๆ เหล่านี้ตามความปรารถนาของตน คำตอบก็คือ การที่จะได้สิ่งต่าง ๆ ตามความต้องการก็ด้วยการ "ทำงาน" โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลักพุทธธรรมเน้นว่าจำเป็นต้องเป็นการประกอบอาชีพที่ชอบ(สัมมาอาชีพะ) และเป็นการกระทำที่ชอบ (สัมมากัมมันตะ) งานจึงเปรียบเสมือนบันไดทองที่ทอดยาวให้บุคคลก้าวไปสู่เป้าหมายในชีวิต งานที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับชีวิตมนุษย์ซึ่งในหลักการของพระพุทธศาสนา ก็ปรากฏคำสอนที่ว่า "บุคคลผู้ทอดทิ้งการงาน ย่อมสูญเสียผลประโยชน์อันควรจะมีควรได้จากชีวิต"

นอกจากนี้ปรัชญาเมธีหลายท่านก็ได้กล่าวในทำนองเดียวกับหลักธรรมทางพุทธศาสนาดังเช่น
วอลแตร์ถือว่า "งานคือรากฐานของชีวิตมนุษย์"
เวอร์ยิลกล่าวเสริมว่า "การมุ่งมั่นทำงานอย่างแท้จริง ย่อมชนะทุกสิ่งที่ยวางกัน"
และคำพังเพยในประเทศไทยสมัยของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ก็มีอยู่ว่า
"งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข" เป็นต้น

งานทุกลักษณะที่ชอบด้วยกฎหมายและศีลธรรมสามารถตอบสนองความต้องการในชีวิตของมนุษย์ได้ แต่อาจมุ่งเน้นการตอบสนองสำหรับความต้องการภายนอกแต่ละประเภท ในระดับที่แตกต่างกัน ดังเช่นการทำงานในภาคเอกชน อาจสนองต่อความมั่งคั่งสมบูรณ์ได้มากกว่าการทำงานในภาครัฐบาล แต่ในทางกลับกัน การทำงานในภาครัฐบาลก็ยังคงให้ความมั่นคงและเกียรติยศสูงกว่าการทำงานในภาคเอกชนโดยส่วนรวม อย่างไรก็ตามหน้าที่การงานนั้น จัดเป็นเพียงช่องทางหรือช่องโอกาสที่เปิดให้บุคคลก้าวไปสู่ความสำเร็จในชีวิตเท่านั้น และความสำเร็จจะเกิดขึ้นหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับบุคคลนั้น ว่า มุ่งอุทิศตนเพื่อกำหนดให้บรรลุถึงเป้าหมายในชีวิตเพียงใด ด้วยเหตุนี้บุคคลที่ทำงานด้วยความทุ่มเทเพื่องานในระดับที่แตกต่างกัน ย่อมได้รับผลจากการทำงานไม่เหมือนกัน บุคคลผู้ทำงานอย่างทุ่มเทด้วยความมุ่งมั่นหวังให้งานสำเร็จลุล่วงอย่างมีประสิทธิภาพจัดได้ว่าเป็นบุคคลผู้มีแรงจูงใจ หรือมี "ไฟ" ในการทำงานส่วนการกระตุ้น "ไฟ" หรือจูงใจในการทำงานก็มีใช้เรื่องใหม่ เนื่องจากพระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนถึงเครื่องมือหรือสูตรสำหรับกระตุ้นแรงจูงใจดังกล่าวเมื่อ ๒๕ ศตวรรษมาแล้ว ซึ่งพุทธบริษัทเรียกเครื่องมือนี้ว่า "อิทธิบาทสี่" กล่าวโดยย่อ อิทธิบาทสี่ คือหลักธรรมที่บันดาลความสำเร็จของงานตามประสงค์ หรืออาจพรรณนาว่าเป็นเครื่องช่วยให้บุคคลมีอิทธิฤทธิ์ที่จะประสบความสำเร็จในทางที่เหมาะสมที่ควร แต่การมีอิทธิฤทธิ์ในทางพุทธศาสตร์ไม่ใช่โดยอาศัยเครื่องรางของขลังวัตถุมงคล ในทางตรงข้ามบุคคลสามารถมีอิทธิฤทธิ์ดังกล่าวได้ในทางพุทธโดยอาศัย ฉันทะ วิริยะ จิตตะ และวิมังสา

ฉันทะ หมายถึงความพอใจรักใคร่ในกิจการงานที่กระทำ ประเด็นนี้เน้นว่ามีความสำคัญและเป็นก้าวแรกของการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ บุคคลต้องเกิดความรักในงานที่ทำ หรือในงานที่จะต้องทำเสียก่อน ในหลักการบริหารงานจึงสนับสนุนให้ผู้บริหารรู้จักใช้คนตามความถนัดและความชอบหรือที่พูดกันว่า "ใช้คนให้ถูกกับงาน" อย่างไรก็ตามบุคคลไม่ใช่วัสดุสิ่งของที่เมื่อถูกจับวางตรงที่ใดแล้วจะต้องอยู่ที่ตรงนั้น

ฉะนั้น ถ้าบุคคลรู้สึกว่าคุณทำงานไม่ตรงกับความรู้ความสามารถและความถนัดก็ควรหาทางปรับเปลี่ยนงาน ให้ตรงกับที่ใจรักใจชอบ บุคคลที่ได้ทำงานที่ตรงกับใจรักใจชอบและสอดคล้องกับเป้าหมายของชีวิตย่อมมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการทำงานในระดับสูง แต่มีใช้ว่าบุคคลทุกคนจะมีโอกาสดังที่กล่าว บุคคลบางคนอาจมาตระหนักในภายหลังว่า ตนไม่ชอบงานที่ทำ และอยากเปลี่ยนงานซึ่งถ้ายังไม่สายเกินไปก็ควรพยายามเปลี่ยน ในทางตรงข้าม ถ้าสายเกินไปจนไม่อาจย้อนกลับได้ หนทางที่น่าจะเป็นไปได้ก็คือ การปรับตัวให้ชอบงานให้รักงานนั้น เพราะการที่บุคคล "แสร้งว่า" ชอบหรือรักสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างเสมอต่อเนื่องเป็นเวลานาน ๆ ในที่สุดก็จะสามารถชอบและรักอย่างแท้จริงขึ้นมาได้เช่นกัน

วิริยะ หมายถึงความเพียรพยายามในการประกอบกิจการนั้น ประเด็นข้อที่สองนี้คือหัวใจของความสำเร็จในกิจการทั้งปวงดังสุภาษิตที่ว่า "ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น" ซึ่งสอดคล้องกับพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ว่า "ทางไปสู่เกียรติศักดิ์จักประดับด้วยดอกไม้หอมหวานวนจิตไซ้ไร้ไปมี" บุคคลผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงานต่างก็ต้องต่อสู้ฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการมาด้วยกันทั้งนั้น การหวังความสำเร็จในลักษณะราชาธมาเกษมมักปรากฏเฉพาะในเทพนิยาย เพราะในชีวิตจริง ความเพียรพยายามของบุคคลคือราชาที่นำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ดังที่มุ่งมาดปรารถนา ในหลักธรรมคำสอนของหลายศาสนา เช่น คริสต์ อิสลาม และ พุทธ มีความสอดคล้องต้องกันในประเด็นที่ว่า พระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะช่วยบุคคลที่รู้จักช่วยตนเองก่อน

จิตตะ หมายถึง ความใฝ่ในงานไม่ทอดทิ้งธุระประการที่สามนี้มีความหมายต่อเนื่องกับประเด็นที่สอง กล่าวคือ เมื่อบุคคลมีความเพียรพยายามกระทำสิ่งใดแล้ว ก็ควรเฝ้าติดตามเอาใจใส่กระทำในสิ่งนั้นอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง และเป็นระบบ ไม่ว่าจะต้องใช้เวลายาวนานสักเพียงใด มิใช่เพียรพยายามจนกระทั่งอดตาหลับขับตานอนในตอนต้น แต่พอต่อมาก็ค่อย ๆ คลายความสนใจจนเลิกไปทั้ง ๆ ที่งานนั้นยังไม่เสร็จสิ้น บุคคลประเภทพลังแรงในตอนต้น แต่ถอยถอยในตอนท้ายก็จัดเป็นบุคคลที่จะประสบความสำเร็จได้โดยยากเช่นกัน เปรียบประดุกชาวสวนผู้ปลูกไม้ผลด้วยความเพียรพยายาม หมั่นรดน้ำพรวนดินบำรุงปุ๋ยอย่างเต็มกำลังในระยะแรกเริ่ม แต่กลับมาหยุดเสียกลางคัน กรณีเช่นนี้ ความสูญเสียย่อมเกิดขึ้นทั้งกำลังงานทั้งทุนทรัพย์โดยไม่ได้ผลดังที่ตั้งใจไว้แต่ต้น ความเอาใจใส่ไม่ทอดทิ้งธุระจึงเกี่ยวพันกับสมาธิ ซึ่งดังที่กล่าวแล้วว่าหมายถึงสภาวะจิตที่สูงบและมั่นคงในเรื่องที่กำลังกระทำอยู่ไม่ฟุ้งซ่านไปถึงเรื่องอื่น ๆ ในเวลาเดียวกัน ความใฝ่ใจต่อการทำงานที่กระทำอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่อง จึงเป็นการสานต่อความพยายามที่เริ่มต้นไว้ดีแล้ว ให้คงอยู่ตลอดการงานที่กระทำอยู่นั้นจนกระทั่งสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

วิมังสา หมายถึงความหมั่นตรองพิจารณาหาเหตุผลในงานที่ทำ พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนให้บุคคลรักงานเพียรพยายามในงาน ต่อสู้อุปสรรคในงานและใจจดใจจ่อต่องาน มิใช่ด้วยความลุ่มหลงมกมาย แต่ด้วยเหตุผล ด้วยความรู้จักใคร่ครวญพินิจพิเคราะห์ในงานหรือกิจการทั้งปวงที่บุคคลนั้นมุ่งมั่นกระทำอยู่ การพิจารณาหาเหตุผลจนเข้าใจความเป็นจริงได้อย่างแจ่มแจ้ง ย่อมช่วยให้บุคคลไม่ไขว้เขวโดยง่าย ไม่หลงตามคารมการหลอกล่อของบุคคลอื่น เพราะบุคคลนั้นเข้าใจถึงความสำคัญ ความจำเป็นและจุดมุ่งของงานที่ตนกำลังดำเนินการอยู่ว่า จะสามารถสนองตอบองค์ต่อองค์การที่ตนสังกัดและสนองตอบเป้าหมายชีวิตของ

ตนเองได้อย่างไร การหมั่นพิจารณาตรีกตรองก็เพื่อเตือนตนมิให้ทำงานแบบหุนหวนกตาบอด แต่ทำงานอย่างผู้รู้
แจ่มเห็นจริงโดยตลอด ซึ่งหมายความว่าบุคคลจะสามารถเข้าใจได้ว่างานของตนจะไม่มุ่งตอบสนองแต่เฉพาะ
ความต้องการของตนและหน่วยที่ตนสังกัดเท่านั้น แต่สามารถเข้าใจได้ด้วยว่างานนั้นจะสามารถส่งกระทบถึง
สังคมโดยส่วนรวมได้อย่างไรและเพียงใด

ความหมายของอิทธิบาทสี่ ได้รับการผูกเป็นโครงโลกนิติไว้บทหนึ่ง ความว่า

พอใจเป็นเหตุให้	พากเพียร
จิตมุ่งไปพาเหียร	สิ่งนั้น
ดำริตริตรองเขียน	มูลเหตุ ผลนา
จักสำเร็จสมใจหมั่น	เที่ยงแท้ ธรรมดา

อิทธิบาทสี่ จึงเป็นเคล็ดลับของความสำเร็จในกิจการทั้งปวงโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำงาน บุคคลผู้
ประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงานต่างอาศัยเคล็ดลับนี้ก็จะต่างกันก็แต่เพียงชื่อเรียกในแต่ละภาษา และแต่ละ
สังคมเท่านั้น อนึ่งเพื่อสนับสนุนความเป็นสากลของหลักอิทธิบาทสี่ ผู้เขียนจึงใคร่ยกตัวอย่างในสองสังคม
ประกอบการพิจารณา

ตัวอย่างที่หนึ่ง คือ ดูกแห่งเวลลิงตัน ซึ่งเป็นแม่ทัพคนสำคัญของอังกฤษผู้สามารถชนะจักรพรรดิ นโป
เลียน อย่างไรก็ดี ก่อนการชนะ นโปเลียนในการรบครั้งสำคัญ เวลลิงตันได้เคยพ่ายแพ้แก่นโปเลียนมาแล้ว
หลายครั้ง แต่เมื่อพ่ายในการรบแต่ละครั้งเวลลิงตันไม่ได้ท้อถอยด้วยการตีล้มเหล่าเมาสูราในลักษณะทำลาย
ตนเอง ตรงกันข้ามเวลลิงตันกลับมูมานะเพียรพยายามศึกษาค้นหาจุดอ่อน จุดบกพร่องในการรับของตนและ
วิเคราะห์ ค้นหาจุดเด่นในการรบของนโปเลียน เวลลิงตันได้เพียรพยายามอยู่เช่นนี้หลายครั้งหลายคราว จนใน
ที่สุด เวลลิงตันสามารถชนะ นโปเลียนในการรบครั้งสำคัญที่วอเตอร์ลู อันเป็นการรบที่เปลี่ยนโฉมหน้าของ
ประวัติศาสตร์ยุโรป

ตัวอย่างที่สอง คือ มหาตมคานธี ซึ่งเป็นมหาบุรุษทางเอเชีย ท่านผู้นี้ได้อุทิศเกือบตลอดชีวิตของท่าน
สำหรับการต่อสู้เพื่ออิสระและเสรีภาพของชาวอินเดีย ซึ่งตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษทั้งใน
แอฟริกาใต้และในอินเดีย การต่อสู้ของคานธีคือด้วยอหิงสธรรมซึ่งหมายถึงวิธีการอดกลั้นและไม่ใช้ความรุนแรง
เช่น อดข้าวประท้วงบ้าง อดทนต่อการถูกทุบตีบ้าง และสันติวิธีอื่น ๆ บ้าง ในการต่อสู้เพื่อเอกราชของอินเดีย
คานธีถูกอังกฤษจองจำ หลายครั้งตลอดช่วงชีวิต แต่ก็ไม่สามารถขัดขวางหรือล้มเลิกความพยายามของคานธีได้
จนกระทั่งประเทศอินเดียได้รับเอกราชในที่สุด

จากกรณีอย่างนี้จึงพอเห็นได้ว่าการกระตุ้นแรงจูงใจในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้
สามารถกระทำได้โดยอาศัยอิทธิบาทสี่ สำหรับกรณีตัวอย่างของไทยก็มีอยู่มาก เช่น กรณีชาวบ้านบางระจัน
รักษาบ้านบางระจันจากพม่า กรณีพระยาตากอบกู้เอกราชของชาติไทย และกรณีพระบาทสมเด็จพระ
จุลจอมเกล้าได้ทรงวิริยะอุตสาหะรักษาเอกราชของชาติ จากมหาอำนาจตะวันตกเป็นต้น กล่าวได้ว่าหลักธรรม
ของพุทธศาสนาเป็นหลักสากลซึ่งบุคคลย่อมได้รับการขนานนามว่าเป็นชาวพุทธหรือเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ถ้าบุคคลนั้นได้เข้าถึงการปฏิบัติตามหลักการอันเป็นสากลดังกล่าวในชีวิตประจำวัน พระพุทธเจ้าได้ชี้แนะให้บุคคลตระหนักถึงความสำคัญของการทำงาน และให้ทราบถึงคุณค่าของการทุ่มเทอุทิศตนเพื่องาน โดยมุ่งหวังผลสัมฤทธิ์ของงานเป็นหลักดังปรากฏตามพระพุทธพจน์ที่ว่า "โยคา เว ชายเต ฐริ" ซึ่งหมายความว่า ความฉลาดรอบรู้อย่อมบังเกิดจากประสบการณ์ในชีวิต อิทธิบาทสี่จึงเปรียบเสมือนเครื่องกระตุ้นแรงจูงใจและสงวนรักษาแรงจูงใจการทำงานไว้ด้วยในขณะเดียวกัน

แรงจูงใจในการทำงานนับว่ามีความสำคัญเพราะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่ควรประพฤติอันจะนำไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ ในขณะเดียวกัน แรงจูงใจดังกล่าวก็จะเบี่ยงเบนบุคคลจากพฤติกรรมซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จที่พึงปรารถนา กล่าวโดยย่อ บุคคลผู้มีเป้าหมายในชีวิตและมีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ที่จะบรรลุถึงเป้าหมายนั้นย่อมสามารถกระตุ้นพลังภายในมาใช้ประโยชน์ เพื่อการสร้างชีวิตสร้างอนาคตได้ บุคคลเช่นนี้ตามปกติจะไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งมอมเมา หรือไม่ยอมตกเป็นทาสของสุรา นารี พาชี และกิฬา บัฏร เพราะบุคคลผู้มีเป้าหมายชีวิตในทางที่ถูกที่ควรย่อมตระหนักดีกว่าอบายมุข หรือหนทางแห่งความเสื่อมเหล่านี้ย่อมไม่ใช่ทางเลือกที่จะพาตนไปสู่เป้าหมายของชีวิต ในทางตรงข้ามสิ่งมอมเมาร้างแต่จะทำให้บุคคลหลงทางและเสียเวลาอันมีค่าในชีวิต ในประเด็นนี้ พระพุทธเจ้าทรงตรัสแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ขอให้เธอทั้งหลาย
จงหมั่นพิจารณาอยู่เสมอว่า วันคืนล่วงไป
บัดนี้เรากำลังทำอะไรอยู่

พุทธพจน์บทนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าของเวลาในชีวิตที่เมื่อล่วงเลยไปแล้วย่อมไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้ บุคคลผู้มุ่งมั่นความสำเร็จในชีวิตจกต้องรู้จักถนอมเวลา ดังสุภาษิตที่ว่า " เวลา และวารี มิไยดีจะคอยใคร

เวลา ๑๒.๐๐ – ๑๓.๐๐ น.

-พักรับประทานอาหารกลางวัน

เวลา ๑๓.๐๐ – ๑๘.๐๐ น.

-บรรยายหลักสูตรคุณธรรม จริยธรรม สำหรับข้าราชการ “หัวข้อหลักธรรมาภิบาลและหลักคุณธรรม จริยธรรม ในหลักปฏิบัติงาน แนวทางการป้องกันและปราบปรามการทุจริต” โดย นายอนันต์ชัย ทองสินธุ์ ปลัดอำเภอ(ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการพิเศษ)

หัวข้อหลักธรรมาภิบาลและหลักคุณธรรม จริยธรรม ในหลักปฏิบัติงานแนวทางการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

สวัสดียามบ่ายครับ หลังจากเรารับประทานอาหารเสร็จแล้ว เราจะพูดคุยกันเรื่องของ หลักธรรมาภิบาล และหลักคุณธรรม จริยธรรม ในหลักปฏิบัติงานแนวทางการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ก่อนอื่นต้องรู้ก่อนว่าหลักธรรมาภิบาลคืออะไร ธรรมาภิบาล ตรงกับ ภาษาอังกฤษว่า Good Governance แล้ว Good คืออะไร เราควรมีความเข้าใจให้ถูกต้องตรงกัน ว่า ความดี ความถูกต้อง ความเป็นธรรม คืออะไร การบรรยายในวันนี้ จะครอบคลุมในหัวข้อ

๑. ผู้นำกับคุณธรรมและจริยธรรม

ผู้นำ ในฐานะกษัตริย์ผู้ปกครองประเทศ ผู้บริหารประเทศ ผู้นำในครอบครัว ผู้นำ คือ คนที่มีคนเดินตามคุณธรรมและจริยธรรม มักจะเป็นคำที่พูดกันพร้อมๆ กัน

๒. คุณธรรมในการบริหารเชิงกลยุทธ์ แผนที่วางไว้ทั่วไป กับแผนเชิงกลยุทธ์ ต่างกันอย่างไร จึงต้องเข้าใจกันก่อน การบริหารเชิงกลยุทธ์ มีจุดอ่อน ถ้าผู้นำไม่มีจริยธรรมจะยิ่งยุ่ง

๓. ธรรมาภิบาล

๔. การทุจริต ประพจน์มิชอบ

๕. แนวทางการต่อต้านคอร์รัปชัน

๖. ดัชนีชี้วัดความซื่อตรง (Integrity) ใน Core value ควรมีคำว่า Integrity เป็นคำที่สำคัญที่สุดใน ธรรมาภิบาล เป็นตัวชี้วัดของทั่วโลก ถ้าสังคมใดไม่มี integrity สังคมไม่น่าคบหาด้วย

ทั้งนี้จะขอสรุปโดยรวม โดยวิทยากรกล่าวในเรื่องของการทำงานในองค์กร ที่ต้องเกี่ยวข้องกับ คน และงาน ในงานมีผู้บริหาร มีผู้นำ และผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นคน องค์กรที่จะมีธรรมาภิบาลหรือไม่ ขึ้นอยู่กับ คน

คน เราต้องมองในเรื่องของ Core Value และวัฒนธรรมองค์กร และถูกควบคุมด้วย Code of Conduct (ประมวลจริยธรรม) งานจะเสร็จหรือไม่ ขึ้นกับ code of conduct

การบริหารที่มีปรัชญาหรือหลักในการบริหาร มีการปกครองที่ดี (วัฒนธรรมองค์กร)

การต่อสู้กับ “คน”

- ความคิด (ทำให้ paradigm shift ไม่เกิด) และกิเลสภายในตัวของตัวผู้นำ
- ลูกน้อง ให้กำลังใจ และเห็นอกเห็นใจ มีพลังในการทำงาน
- ผู้มีส่วนได้เสีย กับสภาพที่จะเกิดขึ้น
- เราจะ identify คนที่แข่งขันกับเรา
- คนใกล้ชิด (จงรักภักดี vs ผลประโยชน์)

ผู้นำหรือหัวหน้า ต้องเลือกลูกน้องให้เหมาะสม เลือกคนให้ถูก สร้างสติปัญญา กับสัมพันธ์ พฤติกรรมที่เหมาะสมและกาลเทศะ การตัดสินใจเชิงจริยธรรม เอาความดี ๒ ตัว เข้ามาร่วมตัดสินใจในระยะเวลาหนึ่ง ความมั่นคงในจริยธรรม มีค่านิยม ในเรื่อง พอเพียง

“ผู้นำดี ผู้ตามดี” ผู้นำต้องรู้จักเอาใจใส่ และรู้จักวิกฤต จึงต้องออกแบบสร้างคนให้เหมาะสม คนที่เป็นผู้บริหารที่ดี อาจจะไม่ใช่นำที่ดี ได้ ถ้าในระดับชาติ หมายถึง พลเมืองดี นักธุรกิจดี ข้าราชการของรัฐดี นักการเมืองดี ผู้นำองค์กรดี ผู้บริหารดี ผู้ปฏิบัติดี

ศีล คือ ข้อห้าม ธรรม ข้อควรปฏิบัติ และเป็นตัวอย่างที่ดี “ความดีรักษาได้ยาก” เพราะฉะนั้น เราต้องสร้างวัฒนธรรมองค์กรเราต้องคอย observe ตัวเอง และปรับปรุงตัวเอง ที่สำคัญ คือ ควบคุมจิตใจและความประพฤติได้ดีกว่าสัตว์อื่น

คุณธรรม = การควบคุมจิตใจ คิดดี จริยธรรม เกิด พุทดี

ทำดี คิดดี พุทดี ทำดี = คุณธรรม

คนดี : มีความเป็นมนุษย์ —> รู้ ผิด ชอบ ชั่ว ดี —> ควบคุมตัณหา ควบคุมจิตใจและพฤติกรรมได้ —> ศีลธรรม

การสร้างผู้นำ ต้องสร้างให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้นำต้องใช้ดุลยพินิจให้น้อยลง ใช้ความคิดของตัวเองในการตัดสินใจ แต่ใช้หลักวิชาการให้มากขึ้น

คนในสังคม เชื่อมกันด้วย ๕ ตัว คือ ภาระบวาทศน์ (เชื่อในที่ถูกรักก็ถูก ผิดก็ผิด) ความเชื่อ ไปถึงค่านิยม บรรทัดฐาน และวัฒนธรรม เวลาเปลี่ยน จะต้องเปลี่ยนที่ ค่านิยม วัดได้และปลูกฝังได้ และต้องสร้างบรรทัดฐานด้วย แล้วเข้าไปสู่ความเชื่อ และภาระบวาทศน์

ธรรมาภิบาล จะมีคำว่า integrity ค่านิยมของข้าราชการ I am ready

I = Integrity มีศักดิ์ศรี (ยึดมั่นในความถูกต้อง สุจริต เทียงธรรม)

A = Activeness ขยันตั้งใจทำงาน (บริการ/แก้ไขปัญหา ปชช)

M = Morality มีศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม

R = Relevance รู้ทันโลก ปรับตัวทันโลก ตรงกับสังคม

E = Efficiency มุ่งเน้นประสิทธิภาพ (คุณภาพ ดัชนี ประเมินผล)

A = Accountability รับผิดชอบต่อผลงาน ประชาชน

D = Democracy มีใจ/การกระทำเป็น ประชาธิปไตย (มีส่วนร่วม โปร่งใส)

Y = Yield มีผลงาน มุ่งเน้นผลงาน เพื่อประโยชน์สุข ของประชาชน

ค่านิยม จึงมักจะคำว่า integrity เป็นค่านิยมขององค์กร สาเหตุที่ต้องมี ธรรมาภิบาล เพราะมีอำนาจ มาก ก็จะมีโกง มาก

คำว่า “ธรรมาภิบาล” มาจากภาษาอังกฤษว่า “Good Governance” หมายถึง การปกครองที่ดี เพื่อ ความเจริญรุ่งเรือง สันติสุข มีเสถียรภาพ ในวงราชการใช้ว่า “การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี” ส่วนภาคธุรกิจ ใช้ “Corporate Governance” การกำกับดูแลกิจการที่ดี, บรรษัทภิบาล คำว่า ธรรมาภิบาล มาจากคำว่า ธรรม สนธิ กับคำว่า อภิบาล หมายถึง การปกครองด้วยคุณธรรมความดี การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี คำว่า “Good Governance” หมายถึง การปกครองที่ดี มีความซื่อตรงต่อกัน (Integrity) มั่นคงในสัญญาที่มีต่อกัน มีสัญญา (กฎ กติกา มารยาท) ที่ร่วมกันทำ เป็นธรรมาภิบาล โปร่งใส รับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำ

แนวคิดของ “ธรรมาภิบาล” คือ ร่วมกันสร้าง “กฎเกณฑ์” (Norms) เป็นบรรทัดฐานในสังคม ที่มีระบบ ถ่วงดุลการใช้อำนาจของบุคคลโดยเฉพาะชนชั้นปกครอง ที่มักใช้อำนาจที่มีอยู่เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับตนเอง และพวกพ้อง จำกัดดุลยพินิจในการใช้อำนาจของ “ผู้นำ” ป้องกันการทำตาม “อำเภอใจ” เพื่ออยู่ร่วมกัน อย่างสันติสุข มั่นคง พัฒนาอย่างยั่งยืน

หลักธรรมาภิบาล จึงต้องมีความซื่อตรง (Integrity) โปร่งใส (Transparency) ความรับผิดชอบต่อ (Responsiveness) การรับผิดชอบต่อผลงาน (Accountability) เป็นธรรม/เสมอภาค (Fairness/Equity) การมีส่วนร่วม (Participatory) ประสิทธิภาพ/ประสิทธิผล (Effectiveness) และเป็นไปตามกฎ (Follow the Rule of Law)

ส่วนการทุจริตและประพฤติมิชอบนั้น มีลักษณะที่เข้าข่ายได้หลายลักษณะดังนี้

๑. การไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ ได้แก่ การรวบอำนาจ การไม่มอบงานให้ผู้ใต้บังคับบัญชา การรีดไถจากผู้ใต้บังคับบัญชา เพื่อซื้อตำแหน่ง/เลื่อนตำแหน่ง การแต่งตั้ง/เลื่อนชั้นเฉพาะพวกพ้อง การปูนบำเหน็จรางวัลแต่เฉพาะพวกพ้องของตน

๒. การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ ได้แก่ ไม่ลงโทษผู้กระทำผิดที่เป็นพวกพ้อง ลงโทษเฉพาะคนที่ไม่ใช่พวกพ้อง ลงโทษเกินฐานความผิด ไม่รายงานข้อเท็จจริง ไม่ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ แก้อภิบาล ระเบียบเพื่อเอื้อประโยชน์ให้ตนเอง/พวกพ้อง

๓. การปฏิบัติเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ ได้แก่ การเรียกรับเงิน/เรียกสินบน/เรียกของกำนัล การช่วยเหลือสมัครพรรคพวกหรือเครือญาติ การปกปิดความผิดให้พวกพ้อง การจัดทำเอกสารเท็จเพื่อให้ตนเองหรือสมัครพรรคพวกได้รับประโยชน์ การผูกขาดค้าขายแต่กับสมัครพรรคพวก การใช้อำนาจหน้าที่เบียดบังเอาผลประโยชน์

ลักษณะของการทุจริตในวงราชการ ได้แก่

- การเบิกค่าใช้จ่ายจากงบประมาณอันเป็นเท็จ
- การรั่วไหลของเงินสวัสดิการข้าราชการ
- การกำหนดความต้องการงบประมาณ/พัสดุที่ไม่เป็นจริง
- เงินสินบน/สินน้ำใจจากการจัดซื้อจัดจ้าง
- การด้อยคุณภาพของสิ่งที่ได้รับจากการใช้งบประมาณ
- ความสูญเปล่าของการใช้งบประมาณ (ของเหลือในคลัง)

คำว่า “ประโยชน์ทับซ้อน” หรือ “ผลประโยชน์ทับซ้อน” จะเป็นอีกคำหนึ่งที่มีจะได้ยินในแง่ของทุจริต
ประโยชน์ทับซ้อน คือ

๑. สถานการณ์ซึ่งบุคคลขาดการตัดสินใจอันเที่ยงธรรมเนื่องจากการมีหรือได้รับผลประโยชน์
๒. สถานการณ์ซึ่งมีบางสิ่งส่งผลดีต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งแต่เป็นผลเสียของผู้อื่น

รูปแบบของประโยชน์ทับซ้อน

๑. การรับผลประโยชน์ต่างๆ (Accepting Benefit)
๒. การทำธุรกิจกับตัวเอง (Self-dealing) หรือการเป็นคู่สัญญา
๓. การทำงานหลังเกษียณ (Post-employment)
๔. การทำงานพิเศษ (Outside employment or moonlighting)
๕. การใช้ข้อมูลภายใน (Inside information)
๖. การนำโครงการสาธารณะลงในเขตเลือกตั้งเพื่อประโยชน์ในทางการเมือง (Pork-barreling)

การรับประโยชน์ต่างๆ

๑. การรับของขวัญจากบริษัทต่างๆ
๒. บริษัทสนับสนุนค่าเดินทางไปดูงานต่างประเทศ
๓. หน่วยราชการรับเงินบริจาคจากธุรกิจที่เป็นลูกค้าของหน่วยงาน
๔. ได้รับของแถมหรือผลประโยชน์อื่นใดจากการจัดซื้อจัดจ้าง
๕. การที่คณะกรรมการกู้เงินจากสถาบันการเงินในการกำกับดูแล
๖. การที่คณะกรรมการฝากญาติพี่น้องหรือคนที่คุ้นเคยเข้าทำงานในรัฐวิสาหกิจที่ตนกำกับดูแลอยู่

ประโยชน์อันคำนวณเป็นเงินได้

๑. การปลดหนี้หรือการลดหนี้ให้เปล่า
๒. การให้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ย
๓. การเข้าค้าประกันโดยไม่คิดค่าธรรมเนียม
๔. การให้ค่านายหน้าหรือค่าธรรมเนียมการเป็นตัวแทน
๕. การขาย การให้เช่าซื้อทรัพย์สิน เกินมูลค่าที่เป็นจริงตามที่ปรากฏเห็นในท้องตลาด

๖. การใช้ใช้สถานที่ ยานพาหนะ หรือทรัพย์สิน โดยไม่คิดค่าเช่าหรือค่าบริการน้อยกว่าที่คิดกับบุคคลอื่น โดยปกติทางการค้า
๗. การให้ใช้บริการโดยไม่คิดค่าบริการ หรือคิดค่าใช้บริการน้อยกว่าที่คิดกับบุคคลอื่น โดยปกติทางการค้า
๘. การให้ส่วนลดในสินค้า หรือทรัพย์สินที่จำหน่าย โดยการให้ส่วนลดมากกว่าที่ให้กับบุคคลอื่น โดยปกติทางการค้า
๙. การให้เดินทาง หรือขนส่งบุคคล หรือสิ่งของโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย หรือคิดค่าใช้จ่ายน้อยกว่าบุคคลอื่น โดยปกติทางการค้า
๑๐. การจัดเลี้ยง การจัดมหรสพ หรือการบันเทิงอื่น ให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย หรือคิดค่าใช้จ่ายน้อยกว่าที่คิดกับบุคคลอื่น โดยปกติทางการค้า
๑๑. การให้บริการวิชาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล สถาปนิก วิศวกร กฎหมาย หรือการบัญชี โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย หรือคิดค่าใช้จ่ายน้อยกว่าที่คิดกับบุคคลอื่น โดยปกติทางการค้า

ตัวอย่างประโยชน์ทับซ้อน

๑. หาประโยชน์ให้ตนเอง
๒. รับประโยชน์จากตำแหน่งหน้าที่
๓. ใช้อิทธิพลเรียกผลตอบแทน
๔. ใช้ทรัพย์สินของนายจ้างเพื่อประโยชน์ของตน
๕. ใช้ข้อมูลความลับ เพื่อแสวงหาประโยชน์ของตนเองและพวกพ้อง
๖. รับงานนอก แล้วส่งผลเสียให้งานในหน้าที่
๗. ทำงานหลังออกจากตำแหน่งและเอื้อประโยชน์ต่อบริษัท
๘. การให้ของขวัญ ของกำนัล เพื่อหวังความก้าวหน้า
๙. ให้ทิปพนักงานโรงแรมเพื่อหวังการบริการที่ดีกว่าลูกค้ารายอื่น
๑๐. ช่วยให้ญาติมิตรทำงานในหน่วยที่ตนมีอำนาจ
๑๑. ซื้อขายตำแหน่ง จ่ายผลประโยชน์ เพื่อความเจริญก้าวหน้าของตน

จบการบรรยายของนายอนันท์ชัย ทองสีนุช ปลัดอำเภอ(ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครองชำนาญการพิเศษ) นายองค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทน์ กล่าวขอบคุณ และถ่ายภาพร่วมกันกับผู้เข้าร่วมโครงการฯ

เวลา ๑๘.๐๐ น.

-รับประทานอาหารเย็น

เวลา ๑๙.๐๐ น.

เดินทางกลับองค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทน์

สรุปผล “โครงการอบรมคุณธรรม และจริยธรรม คณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๕ ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕

คณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง มีความรู้ความเข้าใจ ได้พัฒนาตนเองสร้างจิตสำนึกให้เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต มีจิตสำนึกที่ดีในการปฏิบัติงานมีความสำนึกต่อหน้าที่และความรับผิดชอบตนเอง องค์กร และสังคมส่วนรวม รวมทั้งการพัฒนาจิตใจ มีเหตุมีผลเห็นแก่ประโยชน์สุขของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง และสามารถเผยแพร่ประชาสัมพันธ์การมีจิตสำนึกด้านคุณธรรม และจริยธรรม ให้ผู้ได้บังคับบัญชา และเพื่อนร่วมงาน

ในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.๒๕๓๗ (รวมแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๕ พ.ศ.๒๕๔๖) และพระราชบัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๒ ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชน จึงต้องมีการปรับกระบวนการคิด วิสัยทัศน์ การบริหาร เพื่อเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ในองค์กร และปลูกจิตสำนึกให้ คณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ มีคุณธรรม จริยธรรมที่ดี มีความสุขในการปฏิบัติงาน ปลูกฝัง และพัฒนาแนวคิดการเป็นองค์กรของรัฐที่มีคุณธรรม จริยธรรมที่มีจิตสำนึกร่วมในการเสริมสร้างสังคมแห่งคุณธรรม และสมานฉันท์ ประพฤติตนเป็นพลเมืองดี สร้างประโยชน์ให้แก่ประชาชน และประเทศชาติ

องค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์จึงได้จัดทำ “โครงการอบรมคุณธรรม และจริยธรรม คณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๕” ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ เพื่อสร้างจิตสำนึกในการกระทำความดี รู้จักการให้ การเสียสละและการบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ร่วมกัน บุคลากรได้ตระหนักถึงบทบาทและหน้าที่ของตนเองตามนโยบายการกำกับดูแลกิจการที่ดีได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และสร้างภาพลักษณ์ที่ดีขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ และผู้มาใช้บริการได้รับบริการที่ดีตามหลักการประมวลจริยธรรมขององค์กร

สรุปความพึงพอใจ

“โครงการอบรมคุณธรรม และจริยธรรม คณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงาน
จ้าง ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๕”

ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๕

ณ อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

สอบถามความพึงพอใจจากผู้เข้าร่วมโครงการฯ จำนวนทั้งสิ้น ๓๙ คน

ตอนที่ ๑ ลักษณะทางประชากรศาสตร์

เพศ

ชาย	จำนวน ๑๙	คน
หญิง	จำนวน ๒๐	คน

อายุ

ระหว่าง ๒๕ - ๓๐ ปี	จำนวน ๘	คน
ระหว่าง ๓๑ - ๔๐ ปี	จำนวน ๑๒	คน
ระหว่าง ๔๑ - ๕๐ ปี	จำนวน ๑๑	คน
ระหว่าง ๕๑ ปี ขึ้นไป	จำนวน ๘	คน

ระดับการศึกษา

มัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า	จำนวน ๑๒	คน
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	จำนวน ๓	คน
ปริญญาตรี	จำนวน ๑๗	คน
สูงกว่าปริญญาตรี	จำนวน ๗	คน

ตำแหน่ง

คณะผู้บริหาร	จำนวน ๓	คน
สมาชิกสภา อบต.	จำนวน -	คน
พนักงานส่วนตำบล	จำนวน ๑๖	คน
ลูกจ้างและพนักงานจ้าง	จำนวน ๒๐	คน

ตอนที่ ๒ ระดับความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมโครงการ

๑.ความเหมาะสมของระยะเวลาในการศึกษาดูงาน

มากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	๒๐
มาก	คิดเป็นร้อยละ	๗๗.๑๑
ปานกลาง	คิดเป็นร้อยละ	๒.๘๙
น้อย	คิดเป็นร้อยละ	-
น้อยที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	-

๒.ความเหมาะสมของพาหนะที่ใช้ในการเดินทางและความเหมาะสมของที่พัก

มากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	๓๐
มาก	คิดเป็นร้อยละ	๖๗.๘๙
ปานกลาง	คิดเป็นร้อยละ	๒.๑๑
น้อย	คิดเป็นร้อยละ	-
น้อยที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	-

๓.ความเหมาะสมของสถานที่ในการศึกษาดูงาน

มากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	๓๐.๒๑
มาก	คิดเป็นร้อยละ	๖๐.๙๗
ปานกลาง	คิดเป็นร้อยละ	๘.๘๒
น้อย	คิดเป็นร้อยละ	-
น้อยที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	-

๔.ความรู้ / ประโยชน์ที่ได้รับจากการอบรมและศึกษาดูงาน

มากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	๒๙.๘๕
มาก	คิดเป็นร้อยละ	๖๘.๒๓
ปานกลาง	คิดเป็นร้อยละ	๑.๙๒
น้อย	คิดเป็นร้อยละ	-
น้อยที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	-

๕.สามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมและศึกษาดูงานมาปรับใช้

มากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	๕๑.๑๔
มาก	คิดเป็นร้อยละ	๓๙.๖๗
ปานกลาง	คิดเป็นร้อยละ	๙.๑๙
น้อย	คิดเป็นร้อยละ	-
น้อยที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	-

๖.ความพึงพอใจโดยรวมในการจัดโครงการฯ

มากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	๖๘.๒๓
มาก	คิดเป็นร้อยละ	๒๔.๗๑
ปานกลาง	คิดเป็นร้อยละ	๗.๐๖
น้อย	คิดเป็นร้อยละ	-
น้อยที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	-

๗.ความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานและทัศนคติ ก่อน เข้าร่วมโครงการ

มากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	๘.๖๐
มาก	คิดเป็นร้อยละ	๔๑.๘๒
ปานกลาง	คิดเป็นร้อยละ	๔๙.๕๘
น้อย	คิดเป็นร้อยละ	-
น้อยที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	-

๘. ความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานและทัศนคติ หลัง เข้าร่วมโครงการ

มากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	๔๙.๗๖
มาก	คิดเป็นร้อยละ	๔๗.๙๔
ปานกลาง	คิดเป็นร้อยละ	๒.๓๐
น้อย	คิดเป็นร้อยละ	-
น้อยที่สุด	คิดเป็นร้อยละ	-